"అరెరె! అదేమిటి మీరా! అలా చేస్తున్నారు? అతను మీ భర్త కాదుకదా..."

"భర్త అని ఎవరన్నారు?"

"మరి స్నేహితుడి కోసం.."

"ఆయన నాకు స్నేహితుడు అనిమాత్రం ఎవరంటున్నారు?"

"మరి....."

"ఆయన నా శరీరంలో ఒకభాగం, నా మనస్సుకు ఒక చైతన్యం, నా అంతరాత్మకు ఒక ఆలంబన...."

ఆ తరువాత మీరా మళ్లీ పూలు పెట్టుకోవడంకానీ, కాటుక దిద్దుకోవడంకానీ నేను చూడలేదు. అప్పుడప్పుడూ కనబడుతూండేది ఒంటరిగానూ, స్నేహితురాళ్లతో కలిసీ... నన్ను చూడగానే పలకరింపుగా నవ్వేది. ఆ నవ్వులో చెప్పలేని వెలితి కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతూండేది. మీరాని చూడగానే నాకు కరుణ గుర్తుకు వచ్చేవాడు. ఒక కంచంలో తినకపోయినా, ఒక మంచంలో పడుకోకపోయినా ఇద్దరం ప్రాణస్నేహితులం. వాడు గుర్తుకురాగానే మనస్సు గతంలోకి చూస్తూ బాధగా మూల్గుతుంది.

ఆరోజు ఆఫీసు అయిన తరువాత ఇద్దరం బస్సుకోసం ఎదురుచూస్తూ స్టాప్‌లో నిలుచున్నాం. పక్కనే కిలకిలలాడుతూ నలుగురు అమ్మాయిలు. భుజాలకి బ్యాగులు తప్ప చేతుల్లో పుస్తకాలు లేవు. కాబట్టే వాళ్లు స్టూడెంట్లు కాదు అని తేల్చుకున్నాం. ఏదో విషయం మీద తీవ్రంగా చర్చించుకుంటున్నారు. ఎప్పుడు వెళ్ళాడో ఏమో కరుణ కూడా మొహం ఎర్రగా చేసుకుని వాళ్ళతో చర్చలో తీవ్రంగా వాదిస్తున్నాడు. ఇంతలో బస్సు రావడంతో వాడిని నాతోబాటు లాక్కుని వెళ్లిపోయాను.

ఆ తరువాత ఆ నలుగురిలో ఒక అమ్మాయి... మీరాతో వీడికి పరిచయం బాగా పెరిగింది. వారానికి కనీసం రెండుసార్లన్నా వాళ్లు కలుసుకునేవాళ్లు. దాపరికం లేకుండా మీరా కబుర్లు నాతో చెబుతూండేవాడు కరుణ.

"ఆ అమ్మాయిని చూస్తుంటే నీకంటే కొంచెం పెద్దదిలాగా అనిపిస్తోందిరా!"

"అనిపించనీ!"

"ఎన్నేళ్ళు?"

"ఏమో ఎప్పుడూ అడగలేదు"

"ఎంతమందిట అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ములు?"

"తెలియదు"

"తల్లిదండ్రులున్నారా?"

"అడగలేదు"

"వాళ్లది ఈ ఊరేనా లేకపోతే ఉద్యోగ రీత్యా ఇక్కడ ఉంటోందా?"

"ఏమో!"

"పెళ్లయిందా?"

"అడగలేదు"

"మెడవంక చూడలేదా?"

"చూసాను"

"మరి ఏమీ కన్పించలేదా?"

"కన్పించింది"

"ఏమిటి?"

"మెడ"

"వెధవ జోకు లెయ్యకుండా నిజం చెప్పరా. మరి ఏమీ అడగకుండా, ఏమీ చూడకుండా ఏమిటిరా మీరు మాట్లాడుకునేది?"

"బోలెడు విషయాలు. మీరెవరూ చూడలేనివి, నేను విడమర్చి చెప్పలేనివి"

ఇలా సాగేది మా సంభాషణ. మీరా పేరెత్తగానే అతడి కళ్లల్లో మెరుపు తప్పించి విషయం ఇదమిద్ధం అని నాకు తెలిసేది కాదు. చెప్పుకోదగ్గ విశేష మేమీ లేకుండానే కాలగర్భంలో మరొక ఏడాది కలిసిపోయింది.

ఆ రోజుల్లా కరుణాకరం నాకు కనబడలేదు. నాతో చెప్పకుండా ఊరికి వెళ్ళడు. అంత అర్జెంటుగా వెళ్లినా ఒక్క కాగితం ముక్కైనా నాకు వదలి వెడతాడు తను ఫలానా చోటుకు వెడుతున్నట్లు. ఎక్కడికి వెళ్లి వుంటాడు కనీసం ఆఫీసులో అయినా చెప్పకుండా. మరో రెండురోజులు గడిచాయి. నాకు కంగారు పుట్టింది. మీరాకి ఫోను చేశాను. మీరా రెండురోజుల కిందట ఏదో వర్క్‌షాపుకి వెళ్లినట్లు, మరో రెండురోజుల తరువాత వస్తున్నట్లు వాళ్లు చెప్పారు. పిచ్చెక్కినట్లైంది.

ఏంచేయాలా అని ఆలోచిస్తూ సాధారణంగా మీరా, కరుణాకరం కలుసుకునేచోటికి వెళ్లాను... నన్ను చూడగానే వీరాజు పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. అక్కడికి వచ్చినప్పుడంల్లా నేనూ కరుణాకరం, మీరా వీరాజ స్టాల్‌లోనే టీ త్రాగేవాళ్లం. అవసరం అంటే ఒకటి రెండుసార్లు కరుణాకరం వందా, యాభై వీరాజుకి అప్పుగా కూడా ఇచ్చాడు.

"కరుణాకరం బాబు రాలేదేం రఘుబాబూ! వూరెళ్లారా" అంటూ ఆత్రంగా అడిగాడు.

"లేదు మూడు రోజుల నుండి వాడిజాడేం తెలియడంలేదు" అన్నాను బాధగా.

"అంటే... అంటే... అయ్యయ్యో ఎంతపని జరిగిపోయింది" అంటూ నిల్చున్నచోటే కూలబడిపోయాడు వీరాజు.

"ఏమిటి? ఏంజరిగింది? కరుణాకరం విషయం నీకేమైనా తెలుసా?" కంగారుగా అడిగాను నేను.

"మొన్న మూడురోజుల నాడు ఆయమ్మా, కరుణాకరం బాగా చీకటి పడేవరకు ఇక్కడే కూర్చుని మాట్లాడుకున్నారు. తొమ్మిదిన్నర అవుతుండగా నాకు బాగా తలనొప్పిగా వుండటంతో మా మామని కూర్చోబెట్టి నేను ఇంటికి బయల్దేరా... నా కళ్లముందే ఆయమ్మ టాటా చెప్పి బస్సు ఎక్కేసింది. కరుణాకరం బాబు సిగరెట్ల కోసం కాబోలు మళ్లీ మా కొట్టు వైపుకి వెళ్లారు. తరువాత నేను ఇంటికి వెళ్లిపోయాను" అన్నాడు ఆగిఆగి చెబుతూ.

"ఇంతకీ..." సందేహంగా ఆపేసాను నేను.

"మరునటిరోజు నిద్రలేవగానే మా మామ ఆ కబురూ ఈ కబురూ మాట్లాడుతూ రాత్రి మా కొట్టుకి యాభై గజాల దూరంలో పెద్ద యాక్సిడెంటు జరిగిందని చెప్పాడు. రాత్రి వాళ్లు వెళ్లే సమయానికి రోడ్డుమీద పెద్దగా రద్దీలేదు. దాంతో వాడు చెప్పిన కబురు విని నా గుండె గుభేలుమంది."

"ఏం చెప్పాడు మీ మామ. తొందరగా చెప్పు" కుదిపేసాను వీరాజుని.

"ఆ బాబు కరుణాకరంగారు కాకూడదనే నేను కోరుకుంటున్నాను. కొట్లో సిగరెట్లు కొనుక్కుని వెడుతున్న ఒక వ్యక్తిని ఎదురుగా వస్తున్న లారీ ఢీకొట్టింది. ఆర్తనాదం చేస్తూ ఆ వ్యక్తి పడిపోయాడుట. లారీ ఆగకుండా వెళ్లిపోయిందిట. అప్పుడు రోడ్డుమీద ఒకటీ రెండూ వాహనాలు, ఒకరూ ఇద్దరికి మించి పాదచారులూ వెళ్లడం మించి రద్దీ ఏమీలేదుట. "అమ్మా దాహం... నొప్పి" అంటూ అతడు నూతిలోంచి వచ్చినట్లు మూలుగుతున్నాడుట. కేసు అవుతుందని, పోలీసు స్టేషన్‌కు వెళ్లాల్సి వస్తుందని భయపడి మా పిరికోడు గమ్మున వూరుకున్నాడట. పది నిముషాల తరువాత అతను బలవంతంగా లేచి కూర్చున్నాడట. "నేను బతకాలి, బతికి తీరాలి. తనకి చెప్పకుండా నేను ఏమీ చెయ్యను. చివరికి చావనుకూడా చావను" అంటూ గొణుక్కున్నాడట. తరువాత చొక్కా విప్పి

హిందీ మూలం: కమలేశ్వర్

స్వేచ్ఛానువాదం: యల్లంరాజు సరోజానిర్మల

పగిలిన తలకి బిగించి కట్టుకున్నా డట. తూలుతూ, కుంటుతూ అరమైలు దూరంలో వున్న జనరల్ ఆస్పత్రి వైపు నడిచాడట. అంత రక్తంపోయి, తల బద్దలైన మనిషి అంతదూరం ఎలా నడిచాడో ఆయనకే తెలియాలి" అంటూ ముగించాడు వీరాజు.

జనరల్ ఆస్పత్రికి పరిగెత్తాను. ఎవరూ వివరంగా ఏమీ చెప్పలేకపోయారు. తరచితరచి అడగగా వాళ్లలో ముసలి తోటీ కొన్ని వివరాలు చెప్పాడు.

మూడురోజుల క్రితం రాత్రి పదకొండు గంటల సమయంలో తలబద్దలైన ఒక యువకుడు ఆస్పత్రికి వచ్చాడు. గేటు దగ్గర అతను పడిపోయాడు. గేట్‌మేన్ సాయంతో డ్యూటీలో ఉన్న తోటీలు అతడిని వరండాలోకి చేర్చారు. నైట్‌డ్యూటీ డాక్టర్ వచ్చి చూసి ఖంగుతిన్నాడు. అంత పెద్ద దెబ్బ తగిలి అతనెలా నడిచి వచ్చాడో అర్థం కాలేదు. ఏదిఏమైనా పోలీసులకి తెలియపర్చడం మంచిది అనుకుని వెంటనే పోలీసులకి ఫోను చేసాడు.

అతను బాధగా మూల్గడంతో ఎవరో కాసిని నీళ్లు అతడి ముఖం మీద చల్లారు. చల్లటి నీటికి అతను కదిలి కళ్లు తెరిచాడు. ఇంతలో డాక్టర్ బయటికి వచ్చాడు.

"డాక్టర్... నా తల బద్దలైంది... చూస్తున్నారుగా రక్తం ఎలా కారిపోతోందో ఆపరేషన్ థియేటర్ ఎక్కడ నేను బతకాలి... మీరాకి తెలియకుండా, మీరాకి చెప్పకుండా నేను చచ్చిపోను. తనకి చెప్పకపోవడమంటే ఆత్మద్రోహం చేసుకున్నట్లే... నాకు ఆపరేషన్ చెయ్యండి" అంటూ అతను లేవబోయాడు.

డాక్టర్లు, నర్సులు ఇంకా అక్కడున్నవాళ్లు కొయ్యబొమ్మలైపోయారు. పోలీసులు రాందే కేసు టేకప్ చేయడం డాక్టర్‌కిష్టం లేదు. "మీరిక్కడే వుండండి. నర్స్ ఆపరేషన్‌కి రెడీ చెయ్యి" అంటూ మళ్లీ ఫోను చేసేందుకు లోపలకు వెళ్ళాడు డాక్టర్.

కూర్చోలేక అతడు గోడకి చేరగిలబడ్డాడు.

పదినిముషాల్లో పోలీసులు వచ్చారు. డాక్టర్ పరిస్థితి వివరించాడు.

"అతడిని ఆపరేషన్ థియేటర్‌కి తరలించండి" ఆజ్ఞాపించాడు డాక్టర్. దగ్గరకు వెళ్లి ఎత్తబోయిన తోటీల చేతిలో తలవాల్చేశాడు ఆ యువకుడు. ఘొల్లుమనేందుకు 'నా' అన్నవారెవరూ లేరు అతడి చుట్టుపక్కలెక్కడా.

రెండు మూడురోజులపాటు పోలీసులు తీవ్రంగా గాలించారు అతడి వివరాలు సేకరించేందుకు. లాభంలేకపోయింది. అది అనాథ శవంగా నిర్ధారించబడింది. అనాథగా నిర్ధారించగానే శవం మాయమైంది.

"మీరాకి చెప్పకుండా చచ్చిపోవడమంటే ఆత్మద్రోహం చేసుకున్నట్లే" అన్న మాటలను బట్టి ఆ యువకుడు కరుణాకరం అనే నిర్ధారణకు వచ్చేసాను నేను. కరుణాకరం అప మృత్యువు నన్ను కలచివేసింది. కుళ్లికుళ్లి ఏడ్చాను.

మరునటిరోజు మీరాకి ఫోనుచేసి వాళ్లు ఎప్పుడూ కలుసుకునే చోటుకి రమ్మన్నాను. కరుణాకరం గురించి అడిగింది. వినబడనట్లుగా ఫోను పెట్టేశాను.

సాయంత్రం మీరా వచ్చింది. వెక్కివెక్కి ఏడ్చే మీరాను ఓదార్చేందుకు మాటల్ని సిద్ధంచేసి పెట్టుకుని స్కూటరు దిగాను.

ఎక్కువ ఉపోద్ఘాతం లేకుండా విషయం చెప్పాను. మీరా తలకొట్టుకుంటూ ఏడ్వలేదు. కనీసం పర్సులో వున్న కర్చీఫ్ తీసి కళ్లైనా వత్తుకోలేదు. అంతావిని "ఇక మీదట నేను ఒంటరిగా బతకాలన్నమాట" అంటూ గాఢంగా నిట్టూర్చింది. నిట్టూరుస్తూనే తలలో పూలు తీసి పక్కన పారేసింది. చీర కొంగుతో కాటుక తుడిచేసుకుని మెల్లిగా నడిచి వెళ్లిపోయింది. ●

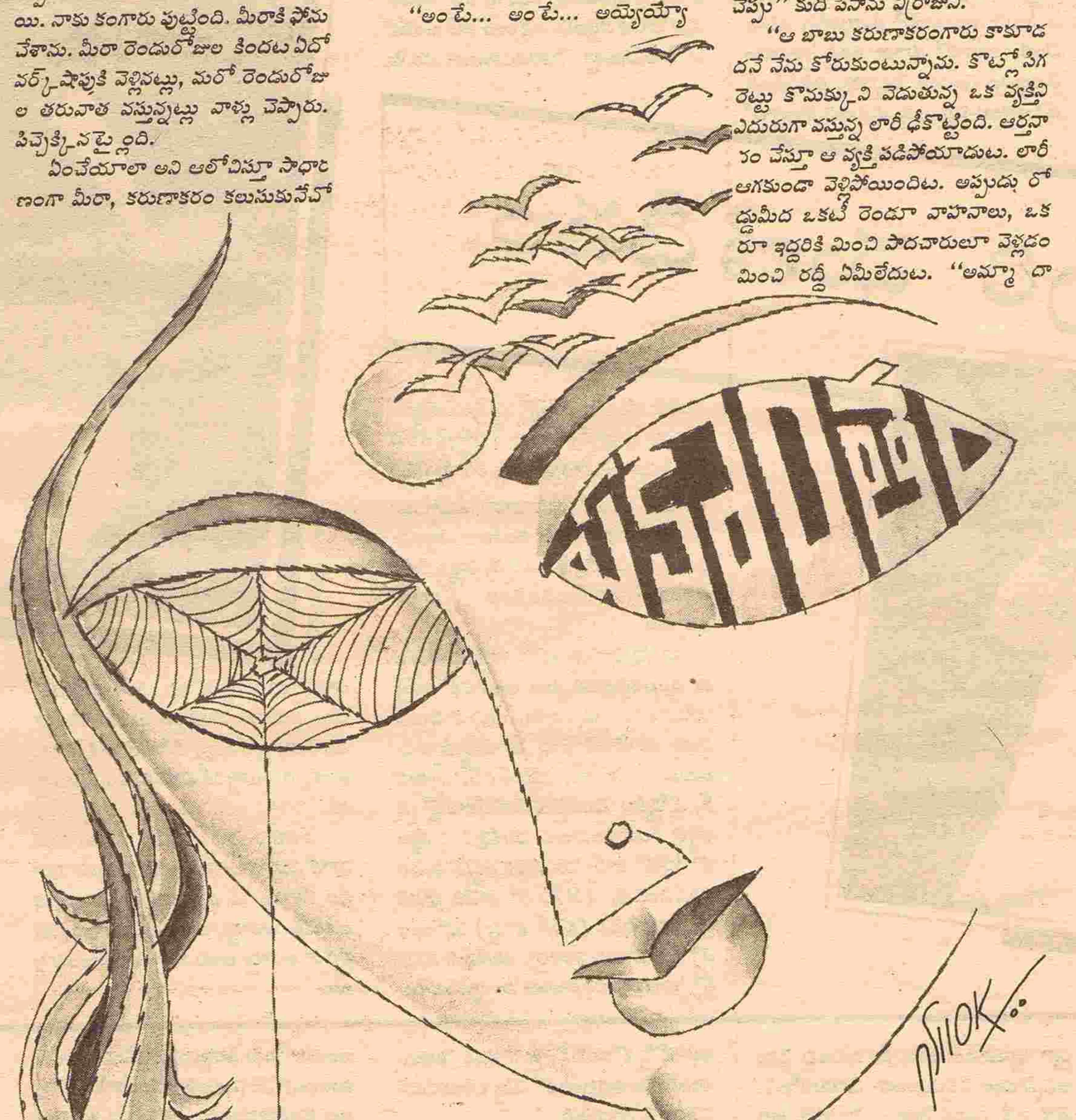

పుత్ర కామేష్టి

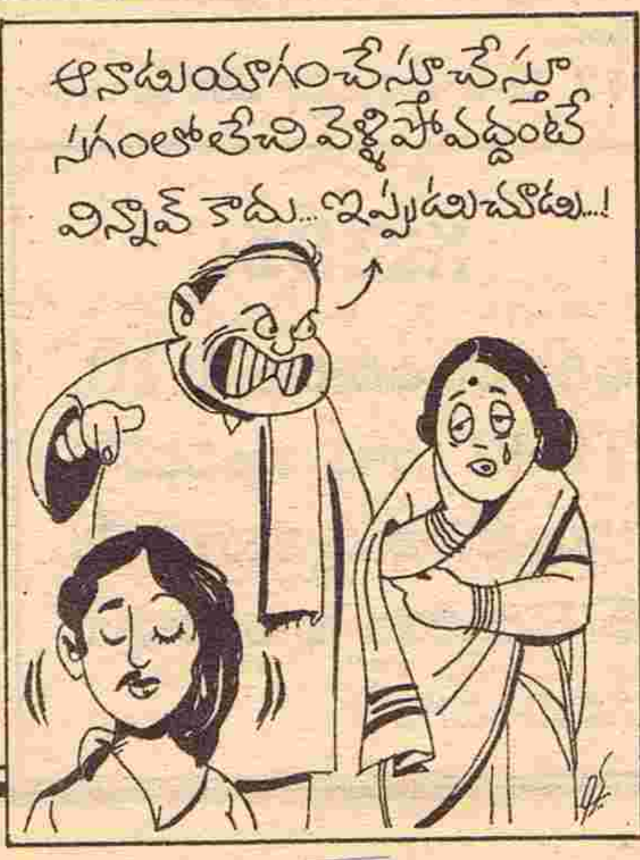

ఎక్కడికిపోతున్నావంటే, బయలుదేరిన చోటికే అన్నట్లుంది మన బతుకు . మళ్ళీ మనం అయిదువేల సంవత్సరాలు వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నాం. "అన్నీ మన వేదాల్లోనే ఉన్నాయట" అన్నట్లు వేదకాలానికి సర్దుకొంటున్నాం. జనం ఇదేమీ అర్థంకాకుండా తెల్లమొహాలు వేసుకొని చూస్తున్నారు. మహిళా సంఘాలు గగ్గోలు పెడుతున్నాయి. పోలీసులు, లాఠీలకు పనిలేక మఫ్టీల్లోకి వెళ్ళిపోయారు. అక్కడికి ఫొటోగ్రాఫర్లు వెళ్ళకూడదు. జర్నలిస్ట్స్ ఆర్ నాట్ అలౌడ్ అని ఆమడ దూరంలోనే బోర్డు ఉంటుంది. ఎలాగైనా జర్నలిస్టులు కూపీలు లాగుతారని, అక్కడికి వచ్చినవాళ్ళని నోరుతెరవకూడదని శాసించేశారు. పాపం ముఖ్యమంత్రిగారు కూడా అక్కడికెళ్ళి ప్రజాస్వామ్యం వెక్కిరిస్తే చేసేదేమీ లేకుండా తిరిగొచ్చేశారు. ఇంతమంది ఇలా జుట్టు పీక్కుంటున్నా కేరళలో శ్రీశ్రీశ్రీ రామకృష్ణన్ నాయర్ గారు మాత్రం ఇవేమీ పట్టించుకోకుండా, కొంగు ముడివేసుకొని కొడుకుపుట్టాలని తాపత్రయ పడేవాళ్ళని మాత్రం సాదరంగా ఆహ్వానిస్తున్నారు. కొడుకు పుడతాడన్న గ్యారంటీ కూడా ఇస్తున్నాడు. ఇంతకూ మన రామకృష్ణన్ నాయర్ చేస్తున్నదేమిటంటే— అమ్మాయి అందంగా ఉన్నా కట్నం ఇవ్వవలసిందే, అమ్మాయి ఉద్యోగం చేస్తున్నా కట్నం ఇవ్వవలసిందే, చదువుకొన్నా కట్నం ఇవ్వవలసిందే. ఆ మాత్రానికి అమ్మాయిల్ని ఎందుకుకంటారు? ఎంచక్కా అబ్బాయిల్ని కంటే అందంగా లేకపోయినా, ఉద్యోగం చెయ్యకపోయినా, చదువుకోకపోయినా కట్నం దానిష్టంగా అది వస్తుంది వారికేళ సలవిమభంగిన్. ఇవన్నీ ఉన్నాయనుకోండి. ఇక కట్నమే కట్నం. అందుకని ప్రజాభీష్టం కోసం ఆయన 'పుత్రకామేష్టి' యాగం చేస్తున్నారు. ఊరికే వస్తే ఉల్లిపొరని కూడా వదలని జనం, కట్నం తెచ్చే కొడుకొస్తాడంటే ఊరుకుంటారా. అందుకే వేలాదిమంది తమకు కొడుకులు పుట్టే అవకాశం కలిగించమని అప్లికేషన్లు పెట్టుకొన్నారు. యాగంలో పాల్గొనే వాళ్ళు రెండువేల రూపాయలు ప్రవేశ రుసుము చెల్లించాల్సి ఉంటుంది. 225 మంది యాగకర్తలు దీన్ని నిర్వహిస్తారు. హోమానికి నూట రెండు కిలోల నెయ్యి, ప్రసాదానికి పన్నెండువందల కిలోల నెయ్యి, మిగిలిన పనులకు నాలుగువందల ముప్పైరెండు కిలోల నెయ్యి ఉపయోగిస్తారు. ఈ నెయ్యి ప్రసాదాన్ని తింటే గర్భం ధరిస్తారట. నెయ్యి తినడానికి ముందు అంటే యాగ సమయంలో దంపతులు ఒకరికళ్ళలోకి ఒకరు చూస్తూ కూర్చోవాలట. అంతేకాదు ఒకరిమీద ఒకరికి విశ్వాసం కూడా ఉండాలట. అప్పుడే అయిపోలేదు. తిండి తక్కువ తినాలి. ఉల్లిపాయలు తినకూడదు. మగవాళ్ళు గడ్డం తీసెయ్యకూడదట. అంతే ఈ షరతులు పాటిస్తే చాలు మగబిడ్డ పుట్టడం ఖాయం. లోపల ఏంజరుగుతుందో బయటి ప్రపంచానికి తెలియకుండా ఉండడానికి యాగస్థలం చుట్టూ తడికలు కడతారట. అయినా కట్నం కోసమే కొడుకుల్ని కనేవాళ్ళు 'కట్న కామేష్టి' యాగం చేస్తే ఇంకా మంచిది కదా!